

som i Norge dømte ere, skal Stævningen tagis et fierding Aar for Tiden, som højeste Ret er paabuden.

1-4-28. Kongens Stævning til højeste Ret skal og forkyndis paa den maade, som tilforn om skriftlig Stævning sagt er, i Norge to Maaneder for Tiden, som højeste Ret er paabuden; Men i Danmark, i Sædland otte Dage, i Fyen og Smaalandene fiorten Dage, og i Jydland tre Uger før; Vil hand som Stævnis, ikke lade sig finde, og er dog inden Landet, da skal Stævningmændene læse, og forkynde Stævningen for hans Boepæl med Vidnisbyrd trende sinde, og to Dage imellem hver, og give det hans Folk tilkiende, saa mange de kand komme i tale med, og da stande det for fulde.

1-4-29. Vil mand lade Stævningen til Herrets-Birke- eller Bye-Ting forkynde over hannem, som ikke haver vildet ladet sig finde, da skal hand tre gange paaraabis, for end Stævningen læsis, og da staar det for fulde.

1-4-30. Befindis nogen lovlig stævnet muntlig, eller skriftlig, og hverken hand selv, eller hans Fuldmægtig, møder for sin tilbørlig Under- eller Over-Dommere, uden hand haver lovlig forfald, og det nøjagtig beviser, da leggis hinnem af Dommeren Lavdag for, dog ikke over fiorten Dage, til hvilken hand bør at møde, og, hvis hand da ikke vil møde, da skal Dommeren efter fremlagte Breve og Bevisligheder i Sagen dømme, hvor efter og Exsecution man skee, og hand for motvilig udeblivelse have Skade for Hiemgiæld.

Bemærkninger:

Stig Iuul anfører, at artiklen er ændret ved frd. af 3. juni 1796, §§ 1-2.

1-4-31. End er hand stævnet for Kongens højeste Ret, og ikke selv, eller Hans Fuldmægtig, møder, da dømmis i Sagen efter dens Beskaffenhed, og hand efter Dommens indhold at lide, med mindre lovligen Bevisis, at hand i saadan Forfald haver været, at hand hverken selv haver kundet mødt, eller fremskikket sin Fuldmægtig.

Bemærkninger:

Stig Iuul henviser til retsplejelovens § 401.

1-4-32. Men hvo, som Stævner anden for nogen Over-Dommere, og dog hverken selv, eller hans Fuldmægtig, eller hans lovlig forfald, mø-

der, da haver hand tabt Sagen, til hand Stævner lovligen igien, og der foruden skal hand give sin Vederpart hans bevislig Kost og Tæring.

Bemærkninger:

Stig Iuul henviser til retsplejelovens § 363.

1-4-33. End haver hand stævnet for Kongens højeste Ret, og ikke møder, inden den Provincies Sager, som hans Sag hører til, have Ende, da bør hand ikke aleeniste at igiengive sin Vederpart, som møder, og byder sig i Rette, den billig paa Processen anvendte Bekostning med bevislig Kost og Tæring, men og aldeelis have tabt Sagen, og ikke videre tilstædis paa den at tale; Men dersom hand indleverer sin tagen Stævning i rette Tid i Kongens Cancellie med sin Vederpartis skriftlig Samtykke, og Vederparten ikke vil Sagen videre udføre, da bør hand derfor fri at være.

Bemærkninger:

Stig Iuul anfører, at artiklen er ændret ved frd. af 12. oktober 1787.

1-4-34. Kald og Varsel giøris ikke fornøden, naar nogen til Tinge vil lade læse sine Skøder, Mageskifte- Gave- eller Pantebreve, eller Afkald, eller deslige: Ej heller for Godsis Opbydelse, Arvs og Giølds fragaaelse, Beslag paa Gods, eller Person, eller for Skudsmaal.

Bemærkninger:

Stig Iuul anfører, at »for Godsis ... fragaaelse« er bortfaldet ved konkursloven, lov nr. 51 af 25. marts 1872 og skifteloven nr. 155 af 30. november 1874.

5. Capitel

Om Dommere

Bemærkninger:

Stig Iuul henviser til retsplejelovens § 42 f.

Se forslagsstillernes bemærkninger til artikel 1-2-8. De enkelte artikler i 4. kapitel kommenteres derfor ikke alle særskilt (anses alle for forældede, jf. dog artikel 1 og 11).

1-5-1. Dommere skulle være vederhæftige og Uberygtede Dannemænd, som skulle skikke hver Mand Lov og Ret uden vild, efter den Eed de Kongen soret have, som her efter bag i Lovbogen findis indført.